

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a Mgr. Dany Černovské v právní věci žalobce **L. Č.**, bytem v P. 9 – K., T. 783, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Mírové náměstí 157/30, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 16.1.2012, č.j.: 343/12-1100-102079

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též žalovaného správního úřadu), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Žalobce má za to, že byl zkrácen na svých právech.

Žalobce především poukázal na skutečnost, že již v podaném odvolání tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podle ustanovení § 147 a 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2008, to vše na základě zprávy o daňové kontrole, přičemž správce daně údajně vycházel z výpovědi svědka L., učiněné dne 22.3.2011 před Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou na základě dožádání. Žalobce v odvolání poukazoval na nepoužitelnost této výpovědi pro nezákonný postup dožádaného finančního úřadu. Z protokolu o výpovědi není jednoznačné, zda se svědek výslovně vzdal svého práva nevypovídat. Není možné předkládat svědkovi k nahlédnutí kopie protokolů jiných svědků s tím, aby se k nim vyjadřoval, nelze mu také

pokládat kaptiozní a sugestivní otázky, jako například zda může osvědčit, že faktury byly vystaveny fiktivně a že nebylo nic dodáno. Rovněž nemůže být položena svědkovi otázka, zda dne 30.3.2010 při výslechu před Policií České republiky, za přítomnosti soudkyně Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, vypovídal pravdivě. Je v rozporu s daňovým řádem, aby dožádaný finanční úřad sám v protokolu konstatoval, že výpovědi svědků S., Š., H. a Č. odporují výpovědi svědka L., svědek nemůže do těchto výpovědí nahlížet a následně se k nim vyjadřovat. Nahlížení do svědeckých výpovědí co do rozsahu je nepřezkoumatelné, neboť povinností finančního úřadu bylo, aby svědkovi tyto protokoly předestřel a zaprotokoloval, co bylo konkrétně předestřeno tak, aby bylo zřejmé a jednoznačné, k čemu se svědek vyjadřuje. Za dané situace je tedy nemožné použít uvedenou svědeckou výpověď svědka L. a nelze dospět k jednoznačnému závěru, že jako souladné se zákonem lze použít protokol svědka, původně učiněný před Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou. Jediným důkazním prostředkem v řízení je svědecká výpověď svědka L. ze dne 22.3.2011, která je pro daňové řízení nepoužitelná a nelze ji osvědčit jako důkaz, protože správce daně postupoval v rozporu s právním řádem České republiky při vedení výslechu, při kladení otázek a nepřislušnosti vyhodnocovat další pořízené svědecké výpovědi.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný odvolací správní úřad se s odvolacími důvody vypořádal pouze tvrzením, že námitka umožnění svědkovi nahlédnout do svědeckých výpovědí je nedůvodná, protože svědek nehodnotil výpovědi, ale odpovídal na dotazy správce daně. V dalších částech odůvodnění se žalovaný vznesenými námitkami nezabýval vůbec.

Žalobce proto v podané žalobě v bodě III. namítl, že byl zkrácen na svých právech tím, že správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem, kvalifikovaným způsobem se nezabýval odvolacími námitkami a odvolací důvody nijak nehodnotil. Žalovaný se nevypořádal kvalifikovaně s námitkou postavení svědka A. L. v řízení a použití jeho původních výpovědí. Podle názoru žalobce byla porušena konkrétní ustanovení daňového řádu a tím byl žalobce zkrácen na svých právech a došlo k porušení ustanovení § 116 odst.1 písm.c) daňového řádu.

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na znění zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Žaloba byla podána dne 28.1.2010 proti Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2012 rozhodování v této věci. Tato pravomoc však přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb. na Odvolací finanční ředitelství (ustanovení § 1, §§ 5-7 zákona č. 456/2011 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1.1.2013).

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Odvolací finanční ředitelství, považoval soud za žalovaného právě tento správní orgán.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu vyplývá, že dodatečný platební výměr byl vystaven na základě kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Na základě důkazního řízení nebyla správcem daně uznána částka ve výši 3.983.511,- Kč jako výdaj, vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst.1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2008. Předmětná částka byla v daňové evidenci žalobce uvedena na základě faktur, vystavených A. L.

K jednotlivým námitkám žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu správního úřadu je patrné, že správce daně při dokazování postupoval v souladu s ustanoveními zákona o správě daní a daňového řádu. Při zahájení daňové kontroly byl zmocněný zástupce žalobce seznámen s důvody zahájení kontroly, žalobce byl k předkládání důkazních prostředků vyzván a měl dostatečný časový prostor. Veškeré žalobcem předložené důkazní prostředky byly správcem daně posouzeny a vyhodnoceny podle daňového řádu. Žalobcem navržené výsledky svědků byly správcem daně provedeny. Správce daně učinil veškeré kroky k provedení svědecké výpovědi A. L. v rámci daňového řízení za účasti žalobce se zjištěními správce daně a vyhodnocením důkazních prostředků byl žalobce seznámen. Zpráva o daňové kontrole obsahuje výsledek kontrolního zjištění, hodnocení důkazů zjištěných v průběhu daňové kontroly včetně odkazů na protokoly o ústních jednání.

Správce daně při dodatečném stanovení daňové povinnosti žalobce vycházel z důkazních prostředků, předložených žalobcem a z důkazních prostředků, které si sám opatřil podle ustanovení § 31 odst.2 zákona o správě daní a poplatků a ustanovení § 92 odst.2 daňového řádu. Jejich zhodnocením dospěl k závěru, že písemnosti, předložené žalobcem jako důkazní prostředky, jsou nevěrohodné a neprůkazné. Žalobce jinak, než formální existenci účetních dokladů, správnost údajů uvedených v daňovém přiznání neprokázal.

Pokud jde o výslech svědka A. L., ten byl uskutečněn dne 22.3.2011 na Finančním úřadě v Jablonci nad Nisou podle ustanovení § 96 daňového řádu. Z protokolu o výslechu svědka je zřejmé, že správcem daně byl dodržen postup, daný ustanovením § 96 daňového řádu, svědek se svého práva nevypovídat vzdal, svou výpověď neodepřel a vypovídal. Proti obsahu protokolu neměl žádné výhrady. Pokud jde o námitku žaloby, týkající se umožnění svědkovi nahlédnout do svědeckých výpovědí S. S., D. Č., I. H. a R. Š., tyto odvolací orgán neshledal důvodné. Uvedené osoby vypovídaly o obchodním vztahu A. L. se žalobcem a je zcela pochopitelné, že správce daně požadoval vyjádření A. L. k těmto výpovědím. Svědek nehodnotil důkazy - jak se mylně domnívá žalobce - ale odpovídal na dotazy správce daně, týkající se jeho podnikatelské činnosti ve vztahu k žalobci a znalosti těchto osob. Ani dožádaný finanční úřad v textu protokolu nehodnotil jednotlivé výpovědi, ale konstatoval nespornou skutečnost, že svědecké výpovědi S. S., D. Č., I. H. a R. Š. odporují výpovědi A. L., učiněné na policii dne 30.3.2010.

Žalovaný správní úřad poukázal na to, že daňový subjekt byl účasten výslechu svědka, měl možnost do výslechu zasáhnout v případě, domníval-li se, že výpověď je správcem daně ovlivňována v jeho neprospěch. Správce daně postupoval v souladu s ustanovením § 92 odst.2 daňového řádu tak, aby skutečnosti, rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně, byly zjištěny co nejúplněji.

Správní úřad uzavřel, že ze zprávy o daňové kontrole a ze spisového materiálu je zřejmé, že se správce daně dostatečně zabýval všemi žalobcem předloženými a navrženými důkazy, tyto hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Výslechnutí svědci potvrdili pouze formální stránku obchodního vztahu, když nevěděli, jaké konkrétní zboží bylo A. L. dodáno žalobci jako fyzické osobě a v jakém množství, nevěděli, zda údajně dodané zboží odpovídá dokladům, které byly na dodávky vystaveny a žádný ze svědků nepotvrdil dodávky náramků, náhrdelníků, prstenů, broží, flakonků a klíčenek, které byly podle textu, uvedeného na předmětných dokladech, předmětem fakturace. Žádný ze svědků nepotvrdil ani práce, které údajně vykonával A. L. na materiálu, dodaném žalobcem a neměl konkrétní povědomost o uzavřeném obchodním vztahu ani o realizaci hotovostních plateb.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 31.8.2009 zahájil Finanční úřad pro Prahu 9 (dále jen správce daně) kontrolu daně z příjmů fyzických osob za rok 2008, přičemž důvodem k zahájení daňové kontroly byl výsledek svědka A. L., který se uskutečnil dne 30.3.2010 na Policii České republiky. S důvodem daňové kontroly byl dne 31.8.2009 seznámen zmocněný zástupce žalobce. Výsledek kontrolního zjištění včetně hodnocení důkazů, zjištěných v průběhu daňové kontroly, je uveden ve Zprávě o daňové kontrole č. 383315/11/009933104956. Na základě důkazního řízení nebyla správcem daně uznána částka ve výši 3.983.511,-Kč bez DPH jako výdaj, vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu ustanovení § 24 odst.1 zákona o daních z příjmů. Předmětná částka byla v daňové evidenci zahrnuta na základě faktur, uvedených ve Zprávě o daňové kontrole a vystavených panem A. L.

Součástí spisového materiálu byl protokol o výsledku svědka A. L. ze dne 30.3.2010 na Policii České republiky a ze dne 22.3.2011 na Finančním úřadu v Jablonci nad Nisou.

Dodatečným platebním výměrem ze dne 19.7.2011, č.j.: 385638/11/009915204233, Finanční úřad pro Prahu 9 (správce daně) dodatečně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 23.8.2011 včasné odvolání, v němž - shodně jako v podané žalobě - namítl, že správce daně při dodatečném vyměření daně vycházel z výpovědi svědka A. L. ze dne 22.3.2011, která je procesně nepoužitelná a nelze ji použít jako jediný důkazní prostředek, na základě kterého by bylo možno daň žalobci dodatečně doměřit.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, odvolání zamítl a napadený dodatečný platební výměr potvrdil se závěrem, že správce daně při dodatečném stanovení daňové povinnosti žalobce vycházel z důkazních prostředků, předložených odvolatelem a z důkazních prostředků, které si sám opatřil. Zhodnocením těchto podkladů v souladu s ustanovením § 8 daňového řádu dospěl k závěru, že písemnosti, předložené odvolatelem jako důkazní prostředky, jsou nevěrohodné a nepřukazné, když odvolatel jinak než formální existencí účetních dokladů neprokázal správnost údajů, uvedených v daňovém přiznání.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008.

Podle ustanovení § 92 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, dokazování provádí příslušný správce daně nebo jím dožádaný správce daně. Správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Správce daně prokazuje oznámení vlastních písemností, skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce, skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního úkonu nebo jiné skutečnosti, skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní. Navrhuje-li v řízení účast třetí osoby daňový subjekt, je povinen současně s návrhem sdělit správci daně potřebné údaje o této třetí osobě a informaci o tom, které skutečnosti hodlá účastí této třetí osoby prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodu. Správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoliv a na základě kterých důkazních prostředků; o hodnocení důkazů sepiše úřední záznam, pokud se toto hodnocení neuvádí v jiné písemnosti, založené ve spise.

Podle ustanovení § 93 daňového řádu lze jako důkazních prostředků užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci. Za podmínek podle odstavce 1 lze jako důkazní prostředky použít i veškeré podklady předané správci daně jinými orgány veřejné moci, které byly získány pro jimi vedená řízení, jakož i podklady převzaté z jiných daňových řízení nebo získané při správě daní jiných daňových subjektů. Je-li podkladem předaným podle odstavce 2 protokol o svědecké výpovědi, správce daně na návrh daňového subjektu provede svědeckou výpověď v rámci daňového řízení o této daňové povinnosti. Orgány veřejné moci a osoby, které mají listiny a další věci nezbytné pro správu daní, které mohou být důkazním prostředkem při správě daní, jsou povinny za podmínek podle ustanovení § 58 na vyžádání správce daně listiny nebo jejich kopie a jiné věci vydat nebo zapůjčit k ohledání; ustanovení § 96 odstavec 3 se použije obdobně. Vyžaduje-li to účel řízení, může si správce daně vyžádat úřední ověření předložené kopie.

Podle ustanovení § 24 odst.1 věta první zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2008 (dále jen ZDP), výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

V daném případě šlo tedy především o otázku, zda žalobce v daňovém řízení řádně prokázal výdaje z obchodních transakcí, týkajících se podnikatelských vztahů s A. L. Pokud jde o uplatněné výdaje, vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, leží

na straně žalobce důkazní břemeno, je tedy žalobce tím, kdo je povinen prokázat existenci takových výdajů a zároveň prokázat skutečnost, že tyto výdaje měly vliv na jeho zdanitelné příjmy v příslušném zdaňovacím období tak, že tyto byly za jejich pomoci dosaženy, zajištěny nebo udrženy.

Městský soud v Praze považuje za nezbytné dále uvést, že daňová kontrola ve smyslu ustanovení § 16 zákona o správě daní a poplatků se provádí v rozsahu nezbytně nutném pro dosažení účelu podle tohoto zákona. Daňový subjekt, u něhož je odváděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníkům správce daně mimo jiné povinnost zejména předložit důkazní prostředky, prokazující jeho tvrzení v průběhu kontroly. Má-li daňový subjekt prokazovat skutečnosti na základě výzvy správce daně, jako k tomu bylo v daném případě, pak je třeba učinit tak procesním postupem. Způsob, jakým správce daně daňové řízení provádí, upravuje část třetí zákona o správě daní a poplatků, označená jako řízení vyměřovací. Takovým řízením je nepochybně též řízení o dodatečném vyměření daně, když dodatečný platební výměr byl vydán podle ustanovení § 46 ZSDP, zahrnutého též do části třetí ZSDP.

Z uvedeného důvodu bylo na žalobci, aby splnění zákonných podmínek pro realizaci snížení své daňové povinnosti prokázal takovým způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti o tom, že je možné uvedené konkrétní skutečnosti daňově zohlednit tak, jak zákon stanoví a jak se žalobce v podaném daňovém přiznání domáhal. Účelem dokazování je zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti, přičemž je to daňový subjekt, na němž je, aby prokázal správnost údajů, které v daňovém přiznání uvede. Uvedenou zásadu nelze vykládat tak, že správce daně má prokazovat, že údaje uváděné daňovým subjektem jsou správné. Zásadní otázkou pro posouzení oprávněnosti žalobních námitek tak podle názoru soudu zůstává, že žalobce tyto skutečnosti uváděné v daňovém přiznání nedoložil a neprokázal jednoznačným, určitým a pochybnosti nevzbuzujícím způsobem svá tvrzení o částkách, snižujících základ daně, které uplatnil v daňovém přiznání.

O jednotlivých žalobních námitkách, uplatněných žalobcem v podané žalobě, uvážil Městský soud v Praze takto :

Žalobce v podané žalobě namítl, že byl v řízení před odvolacím správním úřadem zkrácen na svých právech tím, že žalovaný postupoval v rozporu s daňovým řádem, protože se kvalifikovaným způsobem nezabýval odvolacími námitkami a odvolací důvody nijak nehodnotil. Žalovaný se nevypořádal kvalifikovaně s námitkou žalobce ohledně postavení svědka A. L. v řízení a ohledně použití jeho původních výpovědí. Podle názoru žalobce byla tímto postupem porušena konkrétní ustanovení daňového řádu a tím byl žalobce zkrácen na svých právech a došlo k porušení ustanovení § 116 odst.1 písm.c) daňového řádu.

Podle ustanovení § 116 daňového řádu odvolací orgán a) napadené rozhodnutí změnit, b) napadené rozhodnutí zruší a zastaví řízení, nebo c) odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Zjistí-li odvolací orgán, že jsou u správce daně prvního stupně splněny podmínky pro rozhodnutí podle ustanovení § 113 odstavec 1, může vrátit věc k rozhodnutí s odůvodněním a pokyny pro další řízení správci daně prvního stupně, který je právním názorem odvolacího orgánu vázán, jinak o odvolání rozhodne sám. Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat.

Žalobní námitky ohledně nemožnosti použití svědecké výpovědi svědka A. L. v řízení nejsou důvodné.

Žalobce v podaném odvolání namítal, že výpověď jmenovaného svědka, učiněná na Policii České republiky v Jablonci nad Nisou dne 30.3.2010, byla učiněna před účinností daňového řádu a nemohla být proto v daňovém řízení použita. S uvedenou námitkou se odvolací správní úřad dostatečně vypořádal na stranách 2 a 3 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazem na výklad ustanovení § 264 daňového řádu a jeho aplikací na již probíhající daňovou kontrolu. Zároveň žalovaný odvolací správní úřad na straně 3 napadeného rozhodnutí odkázal na ustanovení § 93 odstavec 1 daňového řádu s tím, že protokol o výpovědi svědka byl správcem daně předán orgánem veřejné moci a byl v daňovém řízení osvědčen jako jeden z důkazů. Žalovaný tak dostatečně určitě, srozumitelně a podrobně vysvětlil důvody, pro které lze mít za to, že protokol o výsledku svědka ze dne 30.3.2010 nebyl pro účely tohoto daňového řízení použit v rozporu se zákonem.

Žalobce v odvolání (a v podané žalobě) namítal, že z protokolu o výpovědi svědka A. L. před dožádaným Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou dne 22.3.2011 není zřejmé, zda se svědek výslovně vzdal svého práva nevypovídat. Námitka není důvodná, neboť z protokolu samotného vyplývá, že na straně 2 bylo uvedeno správné poučení o možnosti odepření výpovědi, přičemž svědek svým podpisem stvrdil, že udělenému poučení porozuměl a o provedeném poučení svědčí i obsah protokolu o výpovědi svědka na straně 3 v úvodu, označeném „Průběh jednání“.

Pokud žalobce v podaném odvolání a rovněž i v podané žalobě namítal, že svědkovi nelze předkládat k nahlédnutí protokoly s výpověďmi jiných svědků za účelem, aby se k nim svědek vyjádřil, že v daném případě byly svědkovi položeny „kurpulózní“ a sugestivní otázky, pak ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Protokol o výsledku svědka L. ze dne 22.3.2011 je třeba posuzovat jako jeden celek, tj. za situace, kdy je postupováno od otázky k otázce, je zcela jednoznačně zřejmé, z jakých důvodů byly svědkovi kladeny jednotlivé otázky. Sám svědek nejprve ve své výpovědi odkázal na výpověď před policií ze dne 30.3.2010, bylo proto zcela v souladu se zásadami logiky, aby správce daně svědka s obsahem uvedené výpovědi konfrontoval za účelem zjištění míry pravdivosti výpovědi a věrohodnosti svědka. Stejně tak byly svědku L. předloženy jednotlivé faktury a výpovědi svědků S., Č., H. a Š. poté, kdy popsal zcela jednoznačným, srozumitelným a určitým způsobem činnosti kolem dohody o fiktivní fakturaci, aby vyjasnil důvody, proč se jeho výpověď neshoduje s tím, co uvedli uvedení svědci v jiném řízení.

Městský soud v Praze zastává názor, že předestření svědeckých výpovědí a svědkovi a konfrontace jeho výpovědi před dožádaným správcem daně s nimi neznamená v posuzovaném případě porušení procesních pravidel a výpověď svědka L. před Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou dne 22.3.2011 bylo možno použít jako důkaz v daňovém řízení, neboť uvedeným postupem nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho právech a právem chráněných zájmech. Je třeba rovněž poukázat na skutečnost, že s uvedenými námitkami se žalovaný odvolací správní úřad dostatečně vypořádal i v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz strana 5 napadeného rozhodnutí) a argumentace žalobce vyplývá podle názoru soudu pouze z odlišného názoru, nepochybně vyplývajícího z (pro žalobce) nepříznivého výsledku daňového řízení. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani nepřiliš vhodně a šťastně formulovaná otázka dožádaného správce daně, týkající se pravdivosti výpovědi svědka L. s ohledem na skutečnost, že původní výpověď tohoto svědka byla dne 30.3.2010 učiněna na

oddělení hospodářské kriminality Policie České republiky a byla jí přítomna soudkyně Okresního soudu v Jablonci nad Nisou, neboť je znovu třeba připomenout, že to byl sám svědek L., kdo na obsah této výpovědi odkázal v průběhu své výpovědi dne 22.3.2011 před dožádaným správcem daně, a to ještě dříve, než tuto – podle názoru soudu pochopitelnou a z průběhu tohoto úkonu i logicky předvídatelnou – otázku položil pracovník dožádaného správce daně.

Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a s ohledem na jejich obsah nebyla u žalobou napadeného rozhodnutí shledána nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku krácení práv žalobce a protože soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, žalobu podle ustanovení § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěšný nebyl a úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Z tohoto důvodu soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení podle jeho výsledku.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4.července 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu